

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Kapteni võimatu
valik*

Laura Martin

Originaali tiitel:
Laura Martin
The Captain's Impossible Match
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Virge Pihel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Laura Martin
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06414022
ISBN 978-9949-82-933-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Luke'ile.

*Ma armastan sind ja ootan aega,
mil saame tänavu
oma seikluste juurde naasta.*

Autori märkus

Ma ei suuda ette kujutada kirjutamisest loobumist. Juba väga kaua aega on see midagi, mille juurde jõuan, kui miski mu elus on keeruline või pingeid tekitab. Kirjutades saan ma end lõdvaks lasta, põgeneda teise maailma. Mulle meeldib luua kaks tegelaskuju ja viia nad seejärel retkele, mis nad teineteisesse armuma paneb. Ma unelen maailmadest, mida loon, ning isegi kui need oleksid vaid mu enda jaoks, oleksid need siiski suur osa mu elust.

Sõltumata sellest, kas oled lugenud kõiki mu raamatuid või on see esimene, tunnen end privileeerituna, et mul on olnud võimalus kõiki neid kirjutada. Ma mäletan siiani tunnet, mil sain kõne, kus öeldi, et Harlequin tahab mu esimest raamatut kirjastada, ning iga kord, kui hoian uut raamatut käes, tormab see tunne tagasi. Aitäh, et valisid Guy ja Emma armastuse loo, mis on mu kahekümnes raamat. Elagu paljud tulevased õnnelikult-elu-lõpuni-lood.

Esimene peatükk

„*K*as see pole kõige vaimustavam vaatepilt, mida eales oled näinud?“ hõiskas Emma pööreldes, püüdes kõike korraga näha.

„Oi, tõesti. Unusta vaatepilt kõrbeoasist või kaua kadunud olnud Egiptuse templist, Inglismaa ballisaal on tõepoolest tohutult muljetavaldavam.“

Emma naeris. „Sa pead tunnistama, Cece, see on vaimustav.“

Cecilia vaatas ringi, üks kulm veidi kergitatud, ja kehtas mittemidagiütlevalt õlgu. „See on ainult ball, nagu sajad teised.“

„Ah, sajad teised sinu jaoks. See on minu esimene tõeline Inglismaa ball ja ma olen võlutud.“

Hetke seisid kaks naist teineteise käevangus ja imetlesid helklevat küünlavalgust lühtriklaasil nende pea kohal, nautides muusika voogamist ja rõivaste sahinat, kui paarid ballisaali keskel tantsisid. Õhus oli elevust, tunnet, et see on millegi imelise algus.

„Kas kõik ballid on sellised või on see sellepärast eriline, et on hooaja esimene?“

„Sa räägid, otsekui oleksin ma asjatundja. Ma ei ole Inglismaal üle kümne aasta seltskonnas olnud, Emma. Kõik on teistmoodi.“

Viivuks märkas Emma Cecilia silmis kurbusesädet ja pigistas kiirelt ta kätt.

„Mul on hea meel, et sa minuga koos selle reisi ette võt-
sid,“ ütles Emma. Uues maailmas loovides andis see kindlustunde, kui sõber toeks oli. Kahekümne kahe aastaselt oli ta vanem kui enamik debütantidest, noortest naistest, kes viskasid üle ballisaali ta suunas uudishimulikke pilke. Ta ei teadnud, milline on viimane mood või kuidas kõige paremini juukseid seada, aga kui Cecilia talle seltsiks on, leiavad nad koos oma tee selles põnevas uues maailmas.

Nende võõrustaja leedi Thorne kõndis graatsiliselt nende poole, lai seelik järel voogamas. „Leedi Emma, olen rõõmus teid siin täna õhtul kohates. Ma loodan, et te ei pahanda, kui ütlen, et hetkeks mõtlesin, et näen teie ema siin seismas.“ Ta võttis Emma käe ja uuris teda rahulolevalt noogutades. „Te näete välja täpselt nagu Clara tema debüüdil, sama kaunid pruunid silmad, sama imestav naeratus huultel.“

„Täna, et mind kutsusite, leedi Thorne. Ma ei suuda väljendada, kui ärevil ma olin. See oli tõeline kergendus, et esimene ball, millele mind kutsuti, oli teie oma.“

„See on tõepoolest närvesööv, kas pole? Kuigi teil pole midagi karta, mu kallis. Juba praegu olen kindel, et teid saadab menu.“

„Kas ma võiksin tutvustada oma kallist sõpra, proua Cecilia Willow’d?“

„Meeldiv tutvuda, pr Willow.“ Kaks vanemat naist lausisid teineteisele viisakusi, kuni leedi Thorne lahkus, et peo teiste külalistega suhelda.

Emma tundis endal silmi, silmanurgast piilusid nooremad debütandid, uudishimulikumalt puurisid nende emad, isegi mõned härrasmehed paistsid tema vastu huvi tundvat.

„Mu kallis, sa pead meeles pidama, et sa oled uus ja see tähendab, et sa oled huvitav,“ ütles Cecilia, kui Emma ballisaalis ringi vaatas.

„Niisiis, sinu meelest ma tavaliselt ei ole huvitav?“ narris ta.

„Muidugi oled, sa ninakas tüdruk, aga need inimesed näevad ilusat noort naist kaunites rõivastes ja tahavad teada, kes sa oled ja kus sa oled viimastel aastatel peidus olnud.“

„Võib-olla peaksin ma minema ja end mõnele neist tutvustama,“ ütles Emma ja astus sammu ettepoole. Cecilia pani käe hoiatavalt ta käsivarrele.

„Kannatust, mu kallis. Nemad tulevad sinu juurde. Oota, et sind tutvustatakse, asjad käivad sedamoodi.“

Emma tõmbas nina kirtsu. Kannatlikkus ei olnud just ta tugevaim kül. Ta oli impulsiivne, entusiastlik, aga mitte kannatlik.

„Kas sina saaksid mind inimestele tutvustada?“

„Sellest on möödas aastaid, Emma, ja mina olin alati pigem kõrgema seltskonna äärealadel. Ma abiellusin hr Willow'ga väga noorelt ja me elasime peamiselt maal. Ma tunnen ära mõne vanema naise ajast, mil ma pärast hr Willow' surma Londonis olin, aga ka elu eest ei suudaks ma nende nimesid meenutada.“

„Hästi, aga kui ma ei tohi minna inimestega rääkima ega saa tantsida, enne kui keegi mind palub, siis kas ma vähemasti võin endale värskenduste laua juures tegevust otsida?“

„Noor daam ei topi ballil enda suud täis.“

„Kes rääkis midagi suu täis toppimisest?“

„Sa unustad, kui hästi ma sind tunnen, Emma.“

„Küpsetised näevad tõesti vaimustavad välja...“

Cecilia ohkas, aga ta suunurgas võbeles naeratus. „Aga tee seda graatsiliselt.“

Emma pigistas oma sõbra käsivart, lookles siis läbi inimsumma ja võttis enne küpsetiste kallale asumist endale klaasi limonaadi.

„Ma oleksin pidanud aimama, et leian su siit,“ kostis ta selja tagant tuttav madal hääl.

Emma pillas koogi, mille oli valinud, ja pöördus, suutmata varjata laia naeratust oma näol.

„Guy!“ hüüdis ta, teades otsekohe, et ta hääl oli liiga vali, liiga elevel, aga ta ei suutnud end vaos hoida. Pärast seda, kui ta oli nii pikki kuid reisil olnud, vaid Cecilia seltsiks, tundus vaimustav näha veel üht sõbralikku nägu. Ta viskas end mehe poole, pani oma käed tolle kaela ümber ja tõmbas ta enda embusse.

Emma tundis, kuidas mees ta käte vahel kangestus. Tavaliselt oleks ta Emma üles tõstnud ja ringi keerutanud, aga nüüd pani ta selle asemel käe ettevaatlikult neiu pihale ja tõukas ta õrnalt endast eemale.

„Mis viga on?“

„Mitte midagi, Emma,“ pomises mees. „Me ei saa siin nii viisi käituda. Vaata, kõik jälgivad meid.“

Ta saatis oma pilgu üle ballisaali ja märkas mitmeid külaliste seltskondi nende suunas vahtimas.

„Miks nad meid jälgivad?“

„Oh, Emma.“

„Mida?“

„Maailma näinud naise kohta võid sa vägagi naiivne olla.“

Emma kortsutas kulmu. „Ära nimeta mind naiivseks lihtsalt sellepärast, et neil on kõik need reeglid ja kombes, mis on asjasse pühendamatute jaoks arusaamatud. Tõesti, miks ma ei või oma parimat sõpra tervitada nii, nagu ma soovin?“

„Nii ei tehta. Kui sa seda veel kord teed, järgneb skandaal.“

„Ja siis oleksid sa sunnitud minuga abielluma? Et mu reputatsiooni päästa?“

„Ma pole kunagi arvanud, et sind oleks vaja millegi käest päästa, Em.“

Nad seisid nüüd teineteisest sündsalt nelja jala kaugusel ja Emma tahtis kätt sirutada, et sõpra lähemale tõmmata. Ta ei olnud mõistnud, kui väga ärevil ja närvis ta oli olnud. Tundus rumalavõitu karta oma esimeste sammude tegemist seltskonnas – tegelikult oli see ju vaid rääkimine ja tantsimine, mõlemat tegi ta suurepäraselt – aga siin ta nüüd oli, sellegipoolest hirmul. Guy oli tuttav, lohutav inimene maailmas, kus kõik muu oli uus.

„Võin ma vähemalt su käele toetuda?“

„Senikaua, kui sa lubad, et mulle kallale ei karga.“

„See ei olnud mingi kallale kargamine.“

„See tundus kui kallale kargamine. Nägi sedamoodi välja ka. Ja otsustades leedi Reddingtoni pahakspaneva ilme järgi, ütlesin ma, et ka tema peab seda kallale kargamiseks.“

Emma viskas pilgu üle õla ja kortsutas kulmu. „Keegi ei vaatagi enam.“

Guy naeratas.

„Kas siin üldse on leedi Reddington?“

„Kes teab? Mul on täiesti võimatu kõikide tiitlite ja nime-dega järje peal püsida. Mind on viimastel kuudel nii paljudele inimestele tutvustatud, et ma arvatavasti lõpetasin nimede kuulamise umbes viiekümne järel.“

Emma toetus Guy käsivarrele ja tundis, kuidas ta esimest korda pärast nädala eest Londonisse saabumist tõeliselt rahunes. Guy oli käinud maal oma perekonda vaatamas ega olnud seetõttu saanud möödunud nädalal teda külastada, nii et Emma oli ta seltsi järele igatsenud. Linn oli talle võõras, täiesti tundmatu. Ta oli koos isaga Inglismaalt lahkunud, kui oli neljane, ja pärast seda polnud ta siin käinud. Üksikud mälestused, mis tal Inglismaalt oli, piirdusid nende maamõisa hiiglaslike alade ja aedadega, kus ta mängis. Ta oli kindel, et oli varem Londonis käinud, aga see ei sisaldunud üheski ta mälestuses.

„Kas sellest on tõesti kaheksateist kuud, mil ma sind viimati nägin?“

Guy noogutas, naeratus kadus hetkeks ta näolt. „Jah, ma lahkusin Luxorist eelmise aasta aprillis. Ma reisisin üle maismaa läbi Euroopa ja jõudsin siia kümme kuud tagasi.“ Ta vaikis korraks ja vaatas Emmat. „Mul oli väga kurb kuulda su isast, Emma. Ta oli hea inimene ja ma jään teda väga igatsema.“

Emma sundis tagasi pisaraid, mis ähvardasid alati voolama hakata, kui ta lubas endal tunnistada, et ta ei näe enam kunagi oma isa, ei näe, kuidas ta silmad särava löövad, kui ta oma reisidest räägib, ei istu temaga koos, kui ta räägib Emmale lugusid emast. Ta isa ei olnud kaugeltki täiuslik, aga Emma oli teda armastanud rohkem kui kedagi teist.